

[Pia Kjærsgaard]

tigere, end regeringen får sat folk til at feje gader. Det kan ikke være rigtigt, at man ikke prøver at lære af historiens fejltagelser. Den produktive del af befolkningen er i forvejen alt, alt for lille, og trods det er det denne gruppe, der skal betale for alle de andre i serviceerhvervene og for ministre og ministerier.

Men regeringen har jo også allerede vist, at den ikke er bange for at bruge skatteydernes penge. Det er sandelig gået hurtigt. Færøerne har endnu en gang fået en stor pose penge at kaste i ønskebrønden. Man kan ikke købe sig til bedre tider eller et godt helbred eller en god og fornuftig politik. Færøernes pengeproblemer er ikke løst. Det er desværre nok kun toppen af isbjerget, vi har set indtil nu.

Det er – må vi nok sige fra Fremskridtspartiets side – lidt tyndt med forslag, den nye regering kan regne med Fremskridtspartiets støtte til. Naturligvis vil vi, som vi har gjort i andre sammenhænge, støtte, påvirke og prøve at få forslag gjort bedre, hvor vi mener forslagene kan pege i en bedre retning end hidtil. Vi er ikke parlamentarisk grundlag på hverken den ene eller den anden måde, og vi så faktisk gerne, at regeringen gik af – hellere i dag end i morgen – således at vi kunne få det folketingsvalg, som vi faktisk mener den danske befolkning har krav på, og der kunne blive tale om et ægte og ærligt politisk skifte i Danmark.

Et væsentligt punkt i den nye regerings arbejdsgrundlag er at sikre et dansk ja til Unionen. Det er utroligt, at en socialdemokratisk ledet regering på den måde vil føre det danske velfærdssamfund mod fallittens rand. Indtil videre er det lykkedes at overbevise tillidsfolkerne i Socialdemokratiet og SF om, at EF-unionen i virkeligheden blot er en udvidelse af den skandinaviske velfærdsmode til hele EF. Det er bare ikke sandheden. Når Danmark som et af de såkaldt rige EF-lande skal betale mere og mere til de sydlige lande i EF, kan det kun betyde, at danskerne mister en række goder. Danmark bliver jo ikke et rigere samfund ved at give penge væk til andre lande. Strukturfonde og samhørighedsfonde i EF betyder, at enten sættes skatten op i Danmark, eller også vil der skulle skæres i de danske velfærdsydelse eller måske begge dele.

Det er en kendsgerning, hvad enten man kan lide det eller ej. Tingene bliver nødt til at hænge sammen, og Fremskridtspartiet vil med al

magt kæmpe imod, at forholdene på alle niveauer forringes for danskerne, at ventelisterne til hospitalerne fortsat skal være for lange, og at der i øvrigt sker forringelser for de danskere, som vi er valgt af her i det danske Folketing. Derfor vil man atter frem til den 18. maj, som er den nye dato for afstemningen – om noget, vi har stemt om én gang – se Fremskridtspartiet som et aktivt ja til EF-, men nej til Unionen-parti.

Netop med hensyn til spørgsmålet om folkeafstemninger er det for Fremskridtspartiet meget positivt, at selve ideen bringes på banen endnu en gang eller for vores skyld rigtig mange gange. Fremskridtspartiet vil igen i denne samling fremsætte forslag om direkte demokrati, altså flere folkeafstemninger. Vælgerne skal efter Fremskridtspartiets opfattelse have mulighed for at kræve forskellige emner til folkeafstemning. Den demokratiform, vi har i Danmark med valgte repræsentanter for vælgerne, har bl.a. på området EF-unionen spillet fallit. Folketingets flertal viste sig ved afstemningen den 2. juni 1992 at være håbløst i modstrid med befolkningens ønsker.

Et andet område, hvor Folketingets flertal er i modstrid med befolkningen, er udlændingområdet. Derfor har Fremskridtspartiet også fremsat et forslag om, at der skal afholdes folkeafstemning om Danmarks udlændingepolitik samtidig med den kommende EF-afstemning. Hele valgapparatet er alligevel sat i gang, så der er ikke nogen ekstra udgifter. Det er i hvert fald minimalt.

Jeg tror desværre ikke, at flertalspolitikkerne tør lade deres synspunkter komme for vælgerens domstol og dermed risikere at blive underkendt alt for ofte. Det direkte demokrati med folkeafstemninger kan efter Fremskridtspartiets opfattelse give demokratiet en tiltrængt fornyelse.

Den nye regering kan være evigt forvisset om, at Fremskridtspartiet fortsat vil være en markant og meget værdig opposition til den yderligere socialisering af Danmark. Selv om det lykkedes at få lokket de små midterpartier med i en regering, er der stadig et ikkesocialistisk flertal i den danske befolkning, og Fremskridtspartiet er fast besluttet på fortsat at være talerør for denne del af befolkningen. Den politik og det grundlag, den nye regering har spillet ud med, viser med al tydelighed, at brem-